

tionem meam aliquando in Judaismo, quoniam supra modum persequebar Ecclesiam Dei, et expugnabam illam, et proficiebam in Judaismo, supra multos coetaneos meos in genere meo, abundantius aemulator existens patrum meorum traditionum. Non ergo necesse est ad peccatum, ut attendat peccator ad actionis pravitatem. Tertio, idem probat Christi Domini pro suis crucifixoribus oratio, *Luc. xxiii: Pater, dimitte illis, non enim sciunt quid faciunt*. At tantum abest, ut se prave agere arbitrentur, quin potius justitiam se agere adimplere existimabant, cum Christum seductorem et malefactorem haberent, non Dominum gloriae cognoscerent. Quarto, illos peccare certum est, quos Deus dimisit vias suas ingredi, quosque tradidit in desideria cordis eorum: at illi non modo ad actionis pravitatem non attendunt, nec desiderii ab ea abstinendi stimulis agitantur; quin potius cum gaudio et ostentatione quadam, nefaria perpetrunt facinora. Non est igitur necesse ad imputationem peccati, ut homo ad ejus pravitatem attendat, ejusque vitandi desiderio moveatur. His omnibus expletis S. Bernardus, in tractatu ad Hugonem a S. Victore probat in magnis ignorantiae tenebris eos versari, qui peccari posse per ignorantiam non agnoscunt. Adde illa Psalmorum oracula (*Psalm. ix, 3*): *Exacerbavit Dominum peccator, secundum multitudinem irae suae non quaeret. Non est Deus in conspectu ejus, inquinatae sunt illius viae in omni tempore. Auferuntur judicia tua a facie ejus. (Psalm. xlix, 22): Intelligite haec, qui obliviscimini Deum, nequando rapiat, et non sit qui eripiat. (Psalm. lxxviii, 6): Effunde iram tuam in gentes, quae te non noverunt.*

(89. Confirmatur ex S. Augustino, lib. 1 *Retractionum*, cap. 15: « Nam et qui nesciens peccavit, inquit, non incongruenter nolens peccasse dici potest, quamvis et ipse quod nesciens fecit, volens tamen fecit; ita nec ipsius esse potuit sine voluntate peccatum. Quae voluntas utique sicut definita est, animi motus fuit, nullo cogente, ad aliquid vel non admittendum, vel aspiciendum. Quod enim si nolisset, non fecisset, non coactus est facere. Quia voluit, ergo fecit, etiamsi non quia voluit, peccavit, nesciens peccatum esse quod fecit: ita nec peccatum sine voluntate esse potuit, sed voluntate facti, non voluntate peccati, quod tamen factum peccatum fuit: hoc enim factum est, quod fieri non debuit. » At si necessaria esset attentio ad actionis pravitatem, nunquam peccaret, qui nescit peccatum esse, quod facit, neque sola facti voluntate, sed etiam voluntate peccati, quodlibet peccatum esset voluntarium.

(90. Iterum confirmatur ex eodem S. doctore. Manichaeis affligebat Julianus Pelagianus errorem illum, quod a peccato immunem esse dicerent eum qui flagitium aliquod perpetraverit ad malitiam ejus non attendens, nec repugnante conscientia illud committens, imo exultante id perpetrans audacia, et quasi se bene agere existimans.

Quid ad haec S. Augustinus? De Manichaeis ipsis id credere refugit, caeterum assertionem horret ut catholicae fidei repugnantem, libro iv *contra Julianum Pelagianum*, cap. 8: « Quid autem ad nos pertinet, quia Manichaeos dicere affirmas, si quis homicidium conscientia formidante commiserit, reus est, quia timuit; si autem aliquod facinus exultans perpetravit audacia, velut credens se ex fide facere, quod male facit, evasit culpam? Quod quidem nunquam audivi dicere Manichaeos. Sed quid ad nos, sive dicant, sive etiam ipsi calumnieris; cum hoc catholica fides non dicat, quam tenemus, et cujus te pondere urgemus? » Praeterea, hanc propositionem: « Nunquam peccatur, nisi praevia peccati cognitione animus illustretur, ejusque vitandi desiderio extimuletur: » plerique Galliarum episcopi et Parisiensis academia « Falsam esse, et viam aperire ad excusandas excusationes in peccatis » olim pronuntiarunt. Non minus erronea est illa propositio: « Peccatum philosophicum seu morale est actus humanus disconveniens naturae rationali et rectae rationi. Theologicum vero, et mortale est transgressio libera divinae legis; philosophicum, quantumvis grave, in eo qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum, sed non est offensa Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque aeterna poena dignum. » Quae propositio atheos et infideles omnes et peccata quantumvis gravia perpetrantes, nec non Christianos excæcatos et obduratos, a peccato absolvit, a poena immunem facit; ut felicior illorum conditio hac ex parte videatur, quam fidelium, qui Deum noverunt, et nondum in illam caecitatis abyssum prolapsi sunt. At vero, paganos in ignorantiae tenebris sedentes, peccata nihilominus aeterna poena digna commisisse testatur Apostolus ad *Ephesios iv*.

(91. Ostendi potest etiam ex aliis absurdis. Superflua certe diceretur paternae Dei erga nos sollicitudo, inutilis charitatis divinae Filium unigenitum pro salute hominum dantis commendatio censeretur, labores Apostolici pro revocandis ab errore hominibus, ut vani abjicerentur, si prava illa opinio recepta esset. Ad quid enim verbi divini praedicatores in regiones remotissimas proficiscuntur, si gentes Christianorum dogmatum insciae nullatenus Deum offendant, nec peccata mortalia et aeterna poena digna committant; imo in salutis discrimen vocentur documentis et adhortationibus concionatorum, qui illos ad cogitandum de Deo et de lege divina excitant, quam alias sine mortali peccati et aeternae poenae reatu violarent, ut peccati philosophici inventoriibus aut propugnatoribus visum est? Non esset, cur parentes de sua filiorumque salute solliciti, tam sedulam in illorum institutione operam collocarent; cur pastores e sacris pulpitis verbum, legemque Dei tam accurate exponerent. Siquidem homines in ignorantia Dei, legumque divinarum relictis, voluptatibus tranquillo servirent animo et

absque peccati formidine. Denique tam exiguus non esset electorum numerus, tam arcta non esset via, quae ducit ad vitam. Non diceret Propheta (*Pscxviii. 155*): *Longe a peccatoribus salus, quia justificationes tuas non exquisierunt*. Quae verba sanctus Hilarius expendens in *psalmum cxviii*, littera 20: « Non habet veniam, inquit, ignoratio voluntatis, quia sub scientiae facultate nescire, repudiatae magis, quam non reperta scientiae est reatus. Ob id enim longe a peccatoribus salus est, quia non exquisierunt justificationes Dei; cum non utique ob aliud consignatae litteris maneant, quam ut ad universorum scientiam notionemque defluerent. »

(92. Merito itaque Alexander VIII Pontifex maximus distinctiunculam illam peccati philosophici et theologici, et opinionem, quae hoc veluti cardine nitebatur, damnavit ut *scandalosam, temerariam, piarum aurium offensivam et erroneam*; ex communicationem ipso facto incurrendam, Sedique Apostolicae reservatam tulit in eos omnes, qui hanc propositionem atque opinionem docuerint, defunderint, ediderint, aut de ea etiam disputaverint publice, seu privatim (nisi forsitan impugando) tractaverint. In virtute denique sanctae obedientiae, et sub interminatione divini iudicii omnibus Christi fidelibus prohibuit, ne damnatam propositionem ad praxim deducant, decreto edito die vicesima quarta Augusti, anno Domini 1690.

(93. Deinde ne ex Luciana doctrina decipiaris, praeter ea, quae ex Summa Alexandrina haecenus recensuimus, placet etiam haec alia ex P. Antoine subnectere, quo facilius valeas gravia peccata distinguere ac declinare. Ait itaque: « Ad mortale, etiam secundum se imputabile, sufficit advertentia virtualis et interpretativa malitiae aut periculi illius, consistens in eo, quod quis possit, ac debeat advertere malitiam, vel ejus periculum, nec tamen advertat. Quia 1, malitia actus secundum se ei merito imputatur, qui debuit et potuit illum advertere et vitare actum, cui annexa est. Nam ei malitia satis voluntaria est, et libera, cum potuerit et debuerit ab eo vitari. Ut malitia secundum se imputetur, ex communi sententia sufficit consensus voluntatis interpretativus, cum scilicet voluntas potest et debet repudiare objectum malum, et non repudiat. Ergo etiam sufficit advertentia interpretativa; nam ad peccatum imputabile non minus requiritur consensus voluntatis, quam advertentia rationis. 2. Peccatum mortale est libera transgressio praeepti graviter obligantis; sed ad talem transgressionem sufficit advertentia virtualis interpretativa; nam talis transgressio est libera hoc ipso, quod posita est ex defectu advertentiae actualis, quae potuit et debuit haberi; hoc ipso enim talis transgressio ita posita est, ut potuerit non poni a voluntate. Advertentia virtualis et interpretativa est ea, quae quidem non habetur, sed haberi potest ac debet. Sed qui legem violat, quam potuit,

ac debuit cognoscere, perinde se habeat moraliter, et in aestimatione prudenti, in ordine ad imputabilitatem etiam moralem (licet non tantam, quando inadvertentia non est affectata), ac si eam actu cognosceret; ac proinde non excusatur a peccato etiam mortali. » Paulo aliter: « Advertentia interpretativa est ea, cujus privatio est culpabilis, cum ipsa potuerit, ac debuerit haberi, ac proinde non excusat a peccato actiones, et omissiones secutas contra legem, cum ipsa sit culpabilis; nec tollat voluntarium indirectum, ac interpretativum sufficiens ad culpam, nec culpa possit quemquam excusare. Igitur malitia actus merito imputatur voluntati, hoc ipso, quod actus malus procedit a voluntate libere et scienter, vel cum vincibili ac culpabili ignorantia, aut inadvertentia agente. 3. Vincibilis ignorantia, seu carentia cognitionis habitualis, non excusat a peccato. Ergo multo minus excusat inconsideratio et inadvertentia vincibilis; nam, ut ait Suarez, « ignorantia non refertur ad voluntarium, vel involuntarium ratione habitualis scientiae, qua privat, sed proxime et immediate ratione actualis considerationis, quam tollit; quia voluntas non movetur proxime, et immediate ab habituali cognitione, sed ab actuali. » Inadvertentia autem erit vincibilis et voluntaria, hoc ipso quod potuit, et debuit pelli per advertentiam, sicut ignorantia habitualis est vincibilis et voluntaria, hoc ipso quod potuit et debuit depelli per inquisitionem veritatis.

(94. « Equidem nihil est volitum, quin praecognitum; et voluntarium est id, quod est a principio intrinseco cum cognitione; sed cum cognitione, vel actuali, et virtuali, et interpretativa. Nam ad voluntarium indirectum, et interpretativum sufficit cognitio virtualis et interpretativa. Item cum actus moralis definitur actus, qui libere fit cum advertentia ad regulam morum, intelligi debet advertentia vel actualis, vel virtualis, et interpretativa, alioqui definitio mala est, cum non conveniat omni actui morali, nempe peccato commisso ex ignorantia, vel inadvertentia vincibili.

(95. « Advertentia virtualis et interpretativa adest, cum quis potest et debet advertere ad praeeptum, seu obligationem, vel malitiam actus, et tamen non advertit. Potest tamen advertere, quando ex aliqua conditione praesenti ejusdem vel alterius objecti, aut circumstantiae, prudenter ac circumspective agendo, deveniret in cognitionem malitiae, quam novit quidem habitu, sed actu non advertit. Tunc enim habet sufficiens principium discurrendi et considerandi, an actus sit licitus vel illicitus. Et si hoc non cognoscit aut considerat, male consultat et imprudenter agit; unde merito illi imputatur peccatum, quod inde sequitur. Nam in omni deliberatione humana primo considerandum est utrum res liceat, nec ne; eodem enim praeepto, quo tenemur vitare peccatum et servare legem, tenemur

adhibere advertentiam et considerationem, cum sine ea lex observari nequeat.

(96. « Hinc in iis, quæ intrinsece mala sunt, et contra legem naturalem, ad virtutem advertentiam malitiæ moralis habitualiter notæ sufficit, ut consideretur ipsa actio secundum se, seu ut quis mere advertat quid agat. Nam hoc ipso facillime excitari potest actualis cognitio malitiæ, utpote habentis cum illa intrinsecam connexionem, si considerate et sine præcipitatione agatur, ut notat Suarez. In iis vero, quæ non sunt per se mala, sed vetita solo jure positivo, quamvis semper sufficiat consideratio ipsarum actionum secundum se, cum non habeant intrinsecam connexionem; tamen si quis non laboret ulla ignorantia habituali præcepti, regulariter sufficit ad excitandam cognitionem malitiæ, si, qua par est, consideratione et mora in agendo procedatur. Possunt et alia principia deliberandi in talibus rebus occurrere, ut si quis non cogitans de die abstinentiæ, videat alios vesci cibis quadragesimalibus; vel die festo nihil cogitans de sacro, audiat festivum campanarum pulsum, aut videat populum ad templum accurrentem. Ex his, aut similibus excitari potest cogitatio præcepti; quæ tamen, si, adhibita sufficienti attentione et consideratione, non habeatur, tunc inadvertentia erit naturalis et invincibilis, qualis esse solet in timoratis et ex circumspeditione agentibus; in aliis autem plerumque est vincibilis et culpabilis. Quod si malitia

PECCATUM CONTRA NATURAM.

Vide verb. LUXURIA, a n. 33 ad 70.

PECCATA CAPITALIA.

(1. Peccata capitalia communiter cum S. Greg. lib. III *Moral.*, c. 31, enumerantur septem, indicata hac dictione, *Saligia*, singulis litteris ordine indicantibus litteras initiales peccatorum: Superbia, avaritia, luxuria, ira, gula, invidia, acedia. (2. Dicuntur autem capitalia, vulgo etiam mortalia, non quod de se semper mortalia sint, sed quia ab istis alia peccata oriuntur, et instar capitibus, quod fluit in membra, ipsa influunt in

SUMMARIUM.

1. Peculatus quid sit.—2. Quando ex publica pecunia aliquid auferatur, occupatur, et quomodolibet defraudatur, committi dicitur peculatus.—3. Committitur peculatus tam a iudicibus et officialibus publicis de tempore suæ administrationis publicas pecunias subripiuntibus, vel eas ab aliis subministratas subtrahentibus, quam ab aliis personis privatis non administrantibus subripiuntibus.—4. Peculatus committitur primo, si quis per semetipsum pecuniam publicam quomodolibet auferat, intercipiat et exportet.—5. Secundo, si mandet, ut quis auferat et intercipiat.—6. Tertio, si quis ex metallis cæsariensis ad publicam monetam cudendam, vel ad alium publicum opus destinatis, furatus fuerit.—7. Quarto, si quis prædam ab hostibus captam subriperit.—8. Quinto, si quis muros pu-

non sit habitualiter nota, tunc actus est culpabilis, si ignorantia sit vincibilis, quia hæc non excusat a peccato.» Sic Antoine, *De peccat.*, cap. 2, q. 4.

RESPONSIO AUCTORIS.

(97. Circa ea, quæ hic notat et tradit theologus, quoad plenam advertentiam a me desideratam, ut homo mortalis culpæ sit reus, sufficit mihi, ultra ad id probandum adducta *ibi* argumenta, et allegatos classicos auctores, superaddere, quæ recol. mem. Benedictus XIII, in *Appendice ad concilium Rom.*, in Instructione in forma dialogi inter confessarium et penitentem, tradit, part. I, sic expresse, *ibi*: « *Pœnit.*: Come ho da conoscere, se il peccato è mortale, o veniale? *Confess.*: Se l'offesa è contro la carità di Dio, o del prossimo in cosa grave, e l'avete fatta con piena avvertenza, e deliberata volontà, il peccato è mortale; ma se l'offesa è in cosa leggiera, (eccettuati alcuni casi, nei quali la leggerezza della materia non iscusata colpa grave), o benchè sia in cosa grave, se l'avete fatta senza la piena avvertenza, o senza la piena deliberazione, è peccato veniale. » Quid, quæso, clarius?

* Nihil quidem clarius, ut evincatur, ad peccatum mortale requiri, ut aliquis plane ad actionem, quam elicit, advertat; non autem ut evincatur requiri, ut plane advertat actu ad malitiam illius actionis; aliter nullus peccatis ex ignorantia vincibili profectis locus est.

alia peccata, ut inquit S. Greg., *loc. cit.* Si quidem ex his septem capitalibus peccatis frequentius cætera peccata oriuntur secundum rationem causæ finalis; quamvis nonnulla ex illis causis interdum non oriuntur. Quid autem, et quale peccatum sit quodlibet ipsorum? Vide sub proprio cujuscumque verbo, scilicet sub verb. SUPERBIA, verb. AVARITIA, verb. LUXURIA, verb. INVIDIA, verb. GULA, verb. IRA, verb. ACEDIA.

PECULATUS.

hlicos perforerit ad pecuniam, vel aliquid pretiosum furandum.—9. Sexto, si quis publicam tabulam continentem formam, et fines agrorum publicorum, et latitudinem, et mensuram viarum publicarum, et curiarum refinxerit, et aliquid inde immutaverit, vel deleverit.—10. Septimo, si quis etiam privatam pecuniam subriperit, quæ tamen publica evadere debebat.—11. Octavo, si quis pecuniam sacram religiosam, et quidquid donatum Deo abstulerit et interceperit.—12. Si crimen peculatus committatur a iudicibus vel aliis officialibus durante tempore suæ administrationis, hi capitali pœna puniuntur.—13. Si committatur ab aliis personis privatis subripiuntibus pecunias ab aliis administratas, patiuntur *civiliter* pœna pecuniaria, seu quadrupli, et *criminaliter* pœna iudicis arbitraria seu deportationis.—14. Quando idem crimen est pluries rei

teratum, tunc devenitur ad pœnam mortis.—15. Quando cum peculatu concurrat falsitas, a quibuscumque personis committatur, semper intrat pœna mortis.—16. Reus delicti peculatus confugitus gaudet immunitate.—17. Ex gratia speciali sanctissimus annuit pro retentione nulliter extracti ex causa peculatus, etc.—18. Datur facultas archie-

(1. Peculatus est species furti, quo vel pecunia ad ærarium publicum, aut fiscum principis pertinet, vel pecunia sacra aut religiosa subripitur ab eo, cujus fidei non est commissa, l. *Lege Julia peculatus* 1, l. *Lege Julia peculatus* 4, § 1 et 7, l. *Sacrilegii* 9, § 2, ff. *ad legem Juliam peculatus*, et § 9 *Instit. De publicis iudiciis*. (2. Et sic quando ex publica pecunia aliquid auferatur, occultatur, et quomodolibet defraudatur, committitur peculatus. Ludov. Gilleausen, in *Arbor. iudicior. crimin.*, cap. 29, num. 7; Valenz., cons. 10; Sanfelice, dec. 285, n. 5, 29 et seqq.; Bugiot., *Inst. crimin.*, l. II, tit. 19, num. 1; Ursaya, *loc. cit.*, l. II, tit. 3, num. 2, et alii.

(3. Committitur autem tam a iudicibus et officialibus publicis de tempore suæ administrationis, et in administratione ipsa publicas pecunias subripiuntibus, vel eas ab aliis administratas subtrahentibus, quam ab aliis personis privatis non administrantibus subripiuntibus. § 9 *Instit. De publicis iudiciis*, et l. *Judices* 1, c. *De crimine peculatus*; Farinac., quæst. 171, n. 64 et seqq.; Galeot., *Respons. Fiscal.* 22, n. 15 et seqq.; Raynald., tom. II, cap. 14, § 21, num. 29 et seqq.; Ursaya, *loc. cit.*, num. 3 et 4, et alii.

(4. Peculatus committitur multis modis juxta casus enumeratos a Raynald., tom. II, cap. 14, § 21, a n. 28 usque ad 42; et ab Ursaya, *loc. cit.*, a n. 11. Et primo, si quis per semetipsum pecuniam publicam quomodolibet auferat, intercipiat et exportet. l. *Lege Julia peculatus* 1, *ad legem Juliam peculatus*. (5. Secundo, si mandet, ut quis auferat, et intercipiat. *Cit. l. Lege Julia peculatus*, *ibi*: « Neve faciat quo quis auferat, intercipiat. » (6. Tertio, si quis ex metallis cæsariensis, id est ex virgibus aureis et argenteis, quæ sunt Cæsaris, et ad publicam monetam cudendam, vel ad aliud publicum opus destinatis, furatus fuerit, l. *Sacrilegii* 6, § 2, ff. *ad legem Juliam peculatus*. (7. Quarto, si quis prædam ab hostibus captam subriperit l. *Is qui prædam* 13, ff. *ad legem Juliam peculatus*. (8. Quinto, si quis muros publicos perforerit, et inde aliquid abstulerit, puta pecuniam, metalla vel alia pretiosa, vel de materia ipsa murorum aliquid exemerit et abstulerit. l. *Qui perforaverit* 11, ff. *ad legem Juliam peculatus*. (9. Sexto, si quis publicam tabulam continentem formam et fines agrorum publicorum et latitudinem, et mensuram viarum publicarum, et curiarum refinxerit, et aliquid inde commutaverit vel deleverit. l. *Qui tabulam* 8, ff. *ad legem Juliam peculatus*. (10. Septimo, si quis etiam privatam pecuniam subriperit, quæ tamen publica evadere debebat; veluti si quis, quod fisco debetur, simulans se fisci creditorem, acceperit. l. *Sacrilegii* 9, § 3, ff. *ad legem*

piscopo extrahendi thesaurarium, et alios debitores ærarii ducalis, et aliorum interesse habentium, uti reos peculatus, etc.—19. Depositarius in alios usus convertens pecunias publicas, non tenetur pœna peculatus.—20. Subnectuntur *Addit. ex alien. manu* ad n. 25.

Juliam peculatus. (11. Octavo, si quis pecuniam sacram, religiosam, et quidquid donatum Deo abstulerit, interceperit. l. *Lege Julia peculatus* 4, ff. *ad legem Juliam peculatus*.

(12. Pœna criminis peculatus est a lege diversimode taxata juxta diversitatem personarum ipsum committentium; si enim committatur a iudicibus, vel aliis officialibus durante tempore suæ administrationis, hi capitali pœna puniuntur. l. *Judices*, et verb. *Publicas*; Decian., lib. VIII, c. 28, n. 29, c. 39; n. 6; Berlich., conclus. 57, n. 3. lib. V; Rovit., cons. 60, n. 4, lib. IV; Raynald., tom. II, c. 14, § 21, n. 42; Ursaya, *loc. cit.*, n. 23, et alii.

(13. Si committatur ab aliis personis privatis, subripiuntibus pecunias ab aliis administratas, puniuntur civiliter et criminaliter. *Civiliter*, hoc est pœna pecuniaria seu quadrupli; dummodo lis contestata, vel inquisitio formata sit, vivente ipso delinquente, alias secus. Anell. Amat., cons. 55 per tot; card. de Luca, *De regularibus*, disc. 119, n. 25; Ursaya, *loc. cit.*, n. 25, et alii. *Criminaliter* vero pœna iudicis arbitraria, seu deportationis. l. *Peculatus pœna* 3, ff. *ad legem Juliam peculatus*, cum aliis apud Farinac., q. 171, n. 8; et Rovit., con. 60, lib. V, n. 3. (14. Ubi quod quando idem crimen est pluries reiteratum, tunc devenitur ad pœnam mortis, quod admittit etiam Cabal., *Resolut. crim.*, cas. 99, n. 4. (15. Quando vero cum peculatu concurrat falsitas, a quibuscumque personis committatur, semper intrat pœna mortis. l. *Sciant omnes*, c. *De his, qui ex publicis rationibus*. *Ibique Glossa*, verb. *Omni-bus*; Rovit., cons. 60, n. 6, lib. III; Ursaya, *loc. cit.*, num. 28, et alii.

(16. Reus dilecti peculatus confugitus gaudet immunitate, cum non sit de exceptis in Bulla Greg. XIII (adde nec in bulla Bened. XIII). Sac. cong. Immun., in *Neapolitana*, 24 Martii 1627; lib. I *Decret. Paul.*, pag. 43, et die 31 Januar. 1628, *eod. lib.*, pag. 82.

(17. Ex gratia speciali sanctissimus annuit pro retentione nulliter extracti ex causa peculatus ab archiepiscopo, attento, quod princeps suspendit acceptare sententiam archiepiscopi, usquedum audiret sensum sacre congregationis. Sac. congr. Immun., in *Taurinen.*, 8 Febr. 1667, l. I *Decret. Altoviti*, p. 84.

(18. Datur facultas archiepiscopo extrahendi thesaurarium, et alios debitores ærarii ducalis, et aliorum interesse habentium, uti reos peculatus, modo constet summarie de veritate facti, et retinendi in carceribus Eccles. ad dispositionem sacre congregationis, et etiam perquirendi et extrahendi eorum bona in quocumque loco immuni, exceptis monasteriis monialium, et conser-